

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Gige-Sange

Citation: Drachmann, Holger: "Gige-Sange", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 332. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56625/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

GIGE-SANGE

FJÆLD-STIGNING

Ouverture.

Hør paa min Sang, enhver som har huset i Hjertet
Trang til at ville,
Tvivl om at kunne,
Haab om at naa dog sit Maal.

Se, Solen drager ad Fjældensiden op
og kløver Skyernes Bølger.
Sagnet fortæller: Paa Bjergets Top
Kærligheds Tempel sig dølg.

Jeg spurgte mit Hjertes stormende Blod;
saa maalte jeg Fjældets Side.
Jeg jubled: om nu jeg paa Tinden stod
og turde paa Sagnet lide! —

Forgæves! I Tiden, som legende svandt,
spredtes min Styrke for Vinden;
med tyngende Tvivl jeg Vingerne bandt,
som skulde mig løfte til Tinden.

Hvad tyngende Tvivl? Du knejsende Fjæld,
du styrker jo netop den svage;
jeg drikker af Æterens evige Væld
paa Toppen min Ungdom tilbage!

Saa steg jeg. Det gik som en Gemse, i Sæt; —
for iltert, det maatte jeg sande.
Det varede ej længe, saa segned jeg træet
og tørred min glødende Pande.

Den Vind, som vifter fra Bjerget ned,
den rægger for lidsende Modet;
den gjorde mig gal, den gjorde mig hed,
den blev mig en Brand i Blodet. —

Men da jeg mit Øje paany opslog,
da vinked den straalende Tinde
saa fjern og saa rolig. Og Vejen jeg drog
med Vinket i Hjertet inde.

Nocturno.

Gennem Bjergskoven frem, i den rugende Nat,
 hvor mit Selv for sig selv bliver hange. —
 Kan jeg ængstes af Grenen, som griber mig fat,
 af et Vindstød, som vækker det slumrende Krat? —
 Ak, Minderne er det, som vaager;
 Det er dem, som vil Vandreren fange.

Hvad vinker mig ljernt fra den stængede Dal,
 hvor jeg drejede mig hundrede Gange,
 paa den selysamme Plet om den Hilsen, jeg stjal
 i et bedende Blik, — bag en hævet Pokal —
 ved en knitrende Ild i en hyggelig Sal ...?
 Ak, Minderne er det, som vaager;
 det er dem, som vil Vandreren fange.

Her er stænget for Vejen, et Fletværk af Krat:
 i en Urskov jeg vandrer i Blinde;
 men nu glimter det gennem den begsorte Nat,
 det er Bavnen fra Toppen, som melder mig, at
 der er Sti gennem Vildnisset banet —
 saa bort da hvert fangende Minde!

Marcia solenne.

Natten forsvinder og Skyggerne viger,
 Vindene vaagne, Dagen er nær;
 op gennem Taagen jeg søgende stiger,
 ser mig omkring: er Maalet da her? —
 Ængstlig ved Lykken, stum ved min Sejer,
 sænket i Andagt for Templet jeg staar.

Andagt — men ikke for stirrende Billeder,
 malte paa Kalkvæg, virket i Dug,
 ej for en Drøm gennem farvede Ruders
 Skær, men for Kræfternes lysvaagne Brug.

Dagen og Livet
 Tag imod Løftet:

Her vil jeg blive, paa Bjergtoppen her,
 klar paa mig selv i en renere Luft,
 højt over Jorden, det Evige nær!

Finale.

Og min knælende Andagt var endt, og jeg gik
fra det dæmrende Tempel, ud til det rige
Syn af den mægtige Sol,
som opsteg fra Havet.

Med den mægtige Stjerne blev Verden som tændt
af vidunderligt Lys, og til Virken det kaldte,
Bjerget laa klart for mit Blik;
Gryet var endt.

Kom da, du kaldende Stemme fra Livet,
Virksomheds Budskab, lær mig din Lov!
Haanden paa Værket! Jeg hegner om Tempets
Forgaard en skyggende Skov.

Morgnen er kølig, da glider mit Arbejd
let, men den brændende Middag skal ikke
se mig — det lover jeg — modløs at sænke
Haanden med mattede Blikke.

Kærlighed styrker mit Værk. Naar saa Dagen
hælder, da ser jeg i Solglansen Bjerget
fyldes af Mænd og af Kvinder, som drog den
Vej, jeg har banet mig selv.

Da vil en Kærlighedshymne for Livet
rulle sin bølgende Torden om Fjældet,
stige med Tusinders Samklang og slaa med
Jubel mod Himmelens Hvælv.

NU SKULDE VI BRUGE STYRKEN --

Nu skulde vi bruge Styrken,
som for tredve Aar siden
af Forsmædelsens Jern-Aag
smedded Staalet til Striden;
nu skulde vi mønstre Garden,
som kampbejstret mødte
og med Roser slynget om Panden
ad tornede Stier blødte.

Ak, vi som nu er mærket
 hver paa sin Vis af Striden,
 hvor var vi velsignet unge —
 og hvor er det længe siden!
 End følger vort brændende Øje
 Ideernes stormende Fæner,
 men Garden er blevet en Freds-Vagt
 af hædrede Veteraner.

Og langs med Veje og Stier,
 hvor Tornen slynger sin Ranke,
 hvor Ungdommens Hær-Skrig høstes,
 og Vaabnene blinked saa blanke —
 der tælles en Række Tuer,
 hver Tue saa ydmyg og lille:
 Gravhøje, om hvis Kæmper
 der blev saa underlig stille.

Højtidelige Stithed —
 som paa et Ekko venter:
 en Taushed, fra hvis Alvor
 vi Mod til Livet henter!
 At Ungdommen evig bløder
 for Frihedens sejrende Tanke,
 det holder os Veteraner
 i Ryggen ubøjelig ranke.

Ved Kvælden falder Baalet
 mod Nattens Komme sammen,
 men i hver Gnist, der gløder
 den Sjæl, som avled Flammen;
 spørg ej efter vore Smærter
 i Skuldre eller Lænder,
 men se os ind i Øjet,
 og se, hvor dybt det brænder!

Trods Smærter vil vi haabe,
 trods Svaghed ville vi sejre,
 om end først fjerne Slægt-Led
 den store Fred vil fejre.
 O, lad os bruge den Styrke,
 vi vandt os for tredve Aar siden,
 til at stole paa den Ungdom,
 som nu bliver Garde i Striden!

VISION

Blandt Venners Flok til højbords sat
 en kæerte-klar Sylvesternat
 — hvor klang Krystalpokalen —
 jeg rejste mig saa lys i Sind,
 røt i min Ryg, rød om min Kind,
 og gennem Kærtehavets Skin
 saa' jeg mig rundt i Salen.

Det flimred over Gildesbord
 og der faldt overgivne Ord
 — hvor lød de ungdomsfriske!
 hvor svulmed denne Lattersø
 med Indfalds-Blink, som under Ø
 en Stime villre Fiske.

„Vær hilset!“ raabtes der, „Du Nat,
 som krammer ud din Rigdoms Skat
 — ihvor den saa er funden —
 som øser op og slænger hen
 i Grams til Festens Spillemand
 den sidste Hvid paa Bunden.

Vær hilset, Nat i Kroningsdragt!
 som kaared til din Hirdmands-Vagt
 os frie frelse Svende:
 Vær hilset, Drot, med et Hurra,
 med *Livets Raab*: „vive le roi“
 til dine Dages Ende! — —

Og Raabet klang; Pokaler fo'r
 i Vejret rundt om Gildesbord —
 saa blev der tyst i Salen;
 En Kvinde, klædt i mørke Flor,
 skred drønning-værdig, rank og stor
 ad Døren ind fra Svalen.

Den aabne brede Svalegang
 og Salen blev med et saa trang,
 lavt syntes der til Lofte;
 og hver en Svend i Hirten stod
 som mangled Mæle han og Mod
 og famled paa sin Kofte.

Hun vinked ad mig — og jeg skred
langs Bordets tavse Rækker ned,
hvor Glæden var forstummet;
jeg fulgte hende modstandsløs,
halvt i en Gru, halvt i en Døs,
derud — i Himmelrummet.

Omkring os Mulmets dybe Nat
af hvert et Stjerne-Blink forladt,
som kan saa dag-mildt skinne:
saa traadte hun mig ganske nær,
og i et dæmpet Fosforskær
stod rank den blege Kvinde.

Hvem — hvisked jeg — hvem er da Du?
og skal mit Hjerte briste nu,
som brast al Livots Glæde?
her er saa mørkt, hist var saa lyst,
her er saa afgrundstomt og tyst,
som Døden var til Stede!

Hvad kan Du give mig igen,
som Gengæld for hver svoren Ven,
der venter mig i Salen?
Har Du mon Vin at byde paa,
som den, vor gæve Gildes-Skraa
lovhjemled med Pokalen?

Du er en Dronning, skøn og stor,
men klædt i mørke Sørge-Flor,
med Alvor i dit Øje!
for *ham*, hin Drot i Kroningsdragt,
hans Rigdom, Sundhed, Mod og Magt,
jeg ene Knæ vil bøje!

Hun kyssed kun til Svar min Mund.
Da blev der fra den samme Stund
en Vemød i mit Indre.
Hun svandt — men i et Fosforskær
fornam jeg end, som ganske nær,
to Øjne mod mig tindre.

Og det var en Sylvesternat —
 jeg kom tilbage, jeg blev sat
 til højbords dér i Salen;
 da drøned Vennernes Hurra;
 naa stem kun i: „vive le roi!“
 jeg hviskede: „vive la reine!“ — og ... ja
 saa tømte jeg Pokalen.

 COSA RARA, COSA SOVENTE

Campanilen ringer;
 det er Vespertid.
 Gondolierer! bringer
 Barken mig herhid!
 Ikke en Gondol med lukt Kaleske;
 fy for Fanden! ej en Ligvogn vil jeg,
 jeg vil ikke gemmes i en Æske
 som et Lig — jeg vil just leve, vil jeg.

Pietro, Beppo! ro mig til den Skønne ...!
 Hendes Navn? — Jeg véd ej Navnet, Gutter.
 Hendes Farver de er lysegrønne,
 Tjenerne er brune som Cerutter.
 Hendes Øjne? — sorte, ja naturlig-
 vis; hvor kan man tænke andet!
 Hendes Hjerte? — bundløst, ja figurlig-
 talt; det er som Riva-Vandet.

Se, dér kommer hun,
 just i samme Stund,
 i en Barke. Saa ro til for Pokker!
 Se, Gondoler flokker
 sig om Baaden, trænger
 frem fra alle Kanter.
 Det er Aspiranter;
 men det gaar ej længer,
 end hun selv, den smukke vil.
 Hun har sagt mig til;
 jeg er mødt — Va bene!
 Hun og jeg skal snart blive ene.

Ser I Farven dér:
 Dette grønne Skær,
 som fra Tæppet flyder ned i Vandet.
 Sé, nej Beppo, sé;
 o, hvor kan man andet
 end af Hjertet lé.
 Hist Lakøjerne,
 som Cerutter staar de;
 ha, sé Hajerne,
 Cicisbé-Kohorten
 jaget fluks paa Porten;
 sprængt, fordrevet, fra hverandre gaar de.
 Nu er Vejen fri,
 Ecco! her er vil!

Fjenden er forjaget,
 fremad som et Lyn! —
 O, men hvilket Syn:
 Pladsen ved den falskes Sider er optaget!
 ...
 Traditor! O, gid Fanden ...!
 Pietro, Beppo! ro mig til en anden.

SOMMER-DRØMME

Jeg drømmer mig en Sommerkvæld
 tilbage
 til Landet, hvis smaa Kildevæld
 er svage,
 det Land, hvor ingen Fjælde staar
 ur-trodsigt gennem tusind Aar,
 men hvor en Munk i Eøge gaar
 de lange Sommerdage.

Hvad synger han, den Munk saa graa,
 for Sange?
 han kan dem alle, korte smaa
 og lange;
 han nynner, gør han, fin og klog,
 imens han sætter Orm paa Krog —
 han nynner i mit eget Sprog
 de blide danske Sange.